

РЕШЕНИЕ

№ 299

гр. Пловдив, 16.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Г. Р. Гетов

при участието на секретаря Христина Ал. Борисова
като разглежда докладваното от Г. Р. Гетов Административно наказателно
дело № 20225330205312 по описа за 2022 година

Производството е по реда на **чл. 59 и следващите от ЗАНН.**

Образувано е по жалба от Г. Д. Е., ЕГН: *****, с адрес: *** **срещу**
Наказателно постановление № 22-0438-000382/09.09.2022 г., издадено от
Г.Р.Г. – ***, с което:

1) на основание чл. 175, ал. 3, предл. 1 от Закона за движението по
пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя са наложени административно наказание
„глоба“ в размер на **200 (двеста) лева** и административно наказание
лишаване от право да управлява МПС за 6 (шест) месеца за нарушение по
чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и

2) на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено
административно наказание **„глоба“** в размер на **20 (двадесет) лева** за
нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

В жалбата се навеждат доводи за неправилно приложение на
материалния закон при издаването на атакуваното наказателно постановление
(НП). Жалбоподателят твърди, че към датата на вмененото му нарушение по
т. 1 от НП собственик на управлявания автомобил е бил друго лице и той не е
уведомен дали новият собственик е изпълнил задължението си за
регистрация на превозното средство. Твърди още, че не е получавал
уведомление за прекратяване на регистрацията на автомобила, както и че не
знае дали такова е получено от новия собственик. Моли наказателното
постановление да бъде отменено, като взема становище да липсва правно
основание за налагането на наказанието лишаване от право да управлява
моторно превозно средство (МПС). В съдебно заседание, редовно призован,

жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. В.К., която поддържа жалбата. Пледира, че към момента на проверката процесният автомобил е имал поставени на предвидените за това места регистрационни табели. Поддържа още жалбоподателят да не е знаел дали регистрацията на автомобила е прекратена. По отношение на нарушението по т. 2 от НП заявява, че предоставя преценката за основателността на жалбата на съда.

В съпроводителното писмо от началника на Трето РУ при ОДМВР – Пловдив, с което се изпраща жалбата и административнонаказателната преписка, се взема становище производството по издаване на наказателното постановление да е протекло законосъобразно и да не са допуснати съществени процесуални нарушения, фактическата обстановка да е правилно установена, а извършването на нарушенията от страна на жалбоподателя и вината му да са категорично доказани. Моли се обжалваното наказателно постановление да бъде потвърдено. В съдебно заседание, редовно призована, въззиваемата страна не се представлява.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствени материали, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от Г. Д. Е., спрямо когото са наложени административните наказания, следователно от лице с надлежна процесуална легитимация. Екземпляр от наказателното постановление е връчен на жалбоподателя на 21.09.2022 г., установено от разписка за връчване на препис от НП, а жалбата чрез административнонаказващия орган (АНО) на 26.09.2022 г., поради което 14-дневният срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН е спазен, а жалбата е **допустима**. Разгледана по същество, същата е **частично основателна** по следните съображения:

От **фактическа страна** съдът приема за установено следното:

На 29.12.2021 г. бил сключен договор за покупко-продажба на моторно превозно средство между жалбоподателя Г. Д. Е. в качеството на продавач и С.Н.Л. в качеството на купувач, по силата на който последната придобила в собственост лек автомобил „Мерцедес Ц 220 ЦДИ“ с рег. № ***.

До 29.02.2022 г. новият собственик С.Н.Л. не представила лекия автомобил „Мерцедес Ц 220 ЦДИ“ с рег. № *** за извършване на пререгистрация.

След тази дата в автоматизираната информационна система АИС-КАТ било отбелязано служебно прекратяване на регистрацията на лек автомобил „Мерцедес Ц 220 ЦДИ“ с рег. № ***. За тази принудителна административна мярка не било допуснато предварително изпълнение, нито актът бил съобщен на новия собственик.

Към 19.04.2022 г. срокът за обжалване на принудителната административна мярка все още не бил изтекъл, а и не бил започнал да тече,

поради което тя не била влязла в сила. На същата дата жалбоподателят Е. в гр. Пловдив управлявал лек автомобил „Мерцедес Ц 220 ЦДИ“ с рег. № ***, собственост на С.Н.Л.. Около 13:25 часа жалбоподателят паркирал автомобила в гр. Пловдив, на бул. „България“ до № 17 и в зоната на действие на пътен знак В27, с който била въведена забрана за престой и паркиране. Жалбоподателят паркирал, за да може неговата *** – С.Н.Л., която пътувала в автомобила, да посети клон на намираща се наблизо търговска банка. Тъй като нямало свободни места за паркиране пред офиса на банката, жалбоподателят спрял на процесното място, въпреки че то попадало в зоната на действие на знака В27, с който било забранено паркирането.

По същото време свид. М. И. И. – ***, изпълнявал служебните си задължения по контрол за спазването на правилата за движение. Свидетелят И.а възприел паркирането от жалбоподателя МПС „Мерцедес Ц 220 ЦДИ“ с рег. № *** в нарушение на забраната, въведена с пътен знак В27, поради което пристъпил към извършването на проверка. В хода на същата и след извършена дистанционна справка с ОДЧ свид. И. установил, че автомобилът „Мерцедес Ц 220 ЦДИ“ с рег. № *** бил със служебно прекратена регистрация. На място свид. И. съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бл. № 590858 срещу жалбоподателя Е., в негово присъствие и в присъствието на свидетел. Препис от акта бил връчен на жалбоподателя срещу разписка.

Въз основа на така съставения АУАН и на останалите материали по административнонаказателната преписка било издадено обжалваното в настоящото производство наказателно постановление.

По доказателствата:

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните гласни доказателствени средства, както и на писмените доказателства по делото.

Съдът дава вяра на показанията на свид. М. И. И.. От тях се установяват мястото, на което е бил паркиран процесният автомобил, както и наличието на поставен пътен знак В27. Изяснява се още, че водачът е бил вътре в автомобила към момента на проверката. От показанията на свид. И. се установява и причината, поради която автомобилът е бил спрял на това място – водачът е изчаквал завръщането на своята ***, която през това време е посещавала намираща се наблизо търговска банка. От свидетелските показания съдът приема за установено още, че жалбоподателят в качеството си на водач е възприел наличния пътен знак В27, тъй като е обяснил на полицейския служител, че е паркирал на това място, защото не е имало свободни места за паркиране пред офиса на банката, както и не е оспорил, че се намира в зоната на действие на забраняващия паркирането пътен знак. От показанията на свид. И. съдът установява и обстоятелствата относно прекратената регистрация на превозното средство. Изяснява се, че по време на

проверката свидетелят е извършил дистанционна справка, при която е уведомен от ОДЧ за факта на прекратяването на регистрацията на управлявания от жалбоподателя автомобил и за основанията за това действие – поради неизвършване на нова регистрация в двумесечен срок от придобиването на правото на собственост от купувача. Изяснява се още от свидетелските показания, че собственик на автомобила не е бил жалбоподателят, а неговата ***. Показанията на свид. И. изцяло се ползват с доверие от съда, тъй като намират подкрепа в събраните писмени доказателства, служещи за тяхната проверка. Освен това свидетелските показания са подробни и вътрешно непротиворечиви, детайлно свидетелят описва мястото, където е бил паркиран автомобилът, каква е била обстановката и какви действия са извършени, включително съобщава и за друг установен автомобил, нарушил знака В27. Тази обстоятелственоост в разказа на свидетеля доказва, че той има пълен и ясен спомен от случилите се събития и придава завишена доказателствена стойност на показанията му.

От договор за покупко-продажба на моторно превозно средство от 29.12.2021 г. се установява, че същият е сключен между жалбоподателя Г. Д. Е. като купувач и С.Н.Л. като купувач, както и че предмет на договора е прехвърлянето на правото на собственост върху лек автомобил с марка и модел „Мерцедес Ц 220 ЦДИ“ и с рег. № ***.

От справка за нарушител/водач за жалбоподателя Г. Д. Е. се изяснява, че той е правоспособен водач на МПС, притежава издадено СУМПС с № ***, валидно до *** и с налични 39 контролни точки.

От Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи се установява, че АУАН и НП са издадени от надлежно оправомощени лица, които са действали в рамките на своята материална и териториална компетентност.

При така установените факти съдът приема следното от **правна страна**:

От събраните и проверени по делото доказателства се установява, че на 19.04.2022 г. около 13:25 часа в гр. Пловдив, на бул. „България“ до № 17 жалбоподателят Е. е управлявал лек автомобил „Мерцедес“ с рег. № ***. Доказва се, че към тази дата жалбоподателят не е собственик на превозното средство, като правото на собственост е прехвърлено на 29.12.2021 г. в полза на С.Н.Л. – купувач на автомобила. Доказва се и че към датата на управлението на автомобила в автоматизираната информационна система АИС-КАТ е отбелязано прекратяване на регистрацията на този автомобил.

Въпреки това съдът намира, че обжалваното наказателно постановление в частта си относно нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП (т. 1 от НП) е издадено при неправилно приложение на материалния закон. В конкретния случай деянието, осъществено от жалбоподателя Е., е несъставомерно от обективна страна, тъй като към датата, приета за момент на извършване на

нарушението, все още не са били настъпили правните последици по прекратяването на регистрацията на процесния лек автомобил „Мерцедес“ с рег. № ***. Прекратяването на регистрацията, включително в случая на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, представлява принудителна административна мярка, която от своя страна е индивидуален административен акт. Този административен акт в пряко нарушение на забраната по чл. 90, ал. 1 от АПК е изпълнен преди да са изтекли сроковете за неговото оспорване.

Относно правната природа на служебното прекратяване на регистрацията на МПС по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП има формирана последователна практика на Върховния административен съд – *Определение № 2785 от 01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 на ВАС; Определение № 14092 от 16.11.2020 г. по адм. д. № 9510/2020 на ВАС*. Изведените указания по приложението на относимите правни норми от ЗДвП и от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. са възприети и от касационната инстанция – *Решение № 160 от 26.01.2021 г. по к.а.н.д. № 3303/2020 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 265 от 09.02.2023 г. по к.а.н.д. № 3157/2022 г. на XXIV състав на Административен съд – Пловдив*, съгласно които прекратяването на регистрацията на МПС в хипотезата на чл. 143 ал. 15 от ЗДвП представлява принудителна административна мярка (ПAM), по отношение на която не е допуснато предварително изпълнение, поради което към посочената в наказателното постановление дата регистрацията на управляваното от жалбоподателя МПС не е прекратена и **липсва съставомерно деяние**, осъществено в нарушение на разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 140, ал. 1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Условието и редът за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, се определя с наредба на министъра на вътрешните работи, съгласувано с министъра на транспорта и съобщенията и министъра на отбраната (чл. 143, ал. 2 от ЗДвП). В изпълнение на това си правомощие министърът на вътрешните работи е издал Наредба № I-45/24.03.2000 г.

Тъй като регистрацията и ползването на моторни превозни средства е предмет на специален режим, компетентни да извършат регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства са органите, установени по реда на чл. 140, ал. 2 от ЗДвП – в чл. 2 от Наредба № I-45.

В настоящия случай регистрацията на процесния автомобил е прекратена на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, съгласно която служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното

средство. Следователно служебното прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство се извършва от служители от звената „Пътна полиция“ в съответните ОД на МВР или Столична дирекция на вътрешните работи.

Посоченият в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията – чрез отбелязване в автоматизираната информационна система, не означава, че това отбелязване не е предшествано от издаването на индивидуален административен акт – волеизявление, с което се преценява дали са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно неизпълнение на задължението за регистриране на пътното превозно средство в двумесечен срок от придобиването. Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт (неизпълнение на задължението за регистриране на пътното превозно средство в двумесечен срок) чрез отбелязването в автоматизираната информационна система. Следователно **налице е акт** по чл. 21, ал. 2 от АПК.

Не е необходимо законодателят винаги да предвижда издаването на „нарочен“ акт, за да се направи извод, че дадено властническо волеизявление, с което се засягат права на гражданите, е индивидуален административен акт. Ако акт липсва, то следователно липсва и волеизявление на органа, а ако такова волеизявление не е направено, то напълно неясно остава на какво правно основание органът ще извърши отбелязването в автоматизираната информационна система.

Независимо, че в ЗДвП и в Наредба № I-45/24.03.2000 г. не е посочено изрично, то по силата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България волеизявлението за служебно прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство подлежи на обжалване пред съда, като по този начин се гарантира правото на собственика на превозното средство на съдебна защита.

Доколкото е налице индивидуален административен акт – волеизявление за служебно прекратяване на регистрацията на лекия автомобил, то съществува и правен интерес от оспорването му.

По делото не се установява конкретната дата, на която е извършено отбелязването в автоматизираната информационна система АИС-КАТ, но в съдебната практика са разгледани казуси, когато регистрацията е прекратена значително време (месеци) след изтичането на двумесечния срок по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Такъв случай е разгледан по АНД № 3141/2021 г. по описа на Районен съд – Пловдив. Следователно възможно е, ако проверката се извърши в периода след изтичането на двумесечния срок по чл. 18б, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45/24.03.2000 г., но преди отбелязването на прекратяването в информационната система, нарушение въобще да не бъде констатирано, тъй като при справка в АИС-КАТ полицейски служител би получил резултат, че автомобилът е регистриран поради липсващото отбелязване. Този пример ясно демонстрира, че правните последици на прекратяването на регистрацията не настъпват автоматично с изтичането на срока за

представяне на превозното средство за регистрация, а едва когато бъде направено съответното отбелязване в информационната система. От своя страна това отбелязване, както беше изяснено, почива на съответното предхождащо го властническо волеизявление на компетентен орган на държавно управление. Оттук по категоричен начин се налага изводът, че правните последици по прекратяване на регистрацията не настъпват *ex lege*, а като резултат от издаден индивидуален административен акт, който в случая представлява ПАМ.

В нарушение на чл. 90, ал. 1 от АПК, без този акт да е влязъл в сила и при липса на предвидено от закона или допуснато с разпореждане по чл. 60 от АПК негово предварително изпълнение, са предприети фактическите действия по неговото изпълнение чрез отбелязване на прекратяването на регистрацията на автомобила в АИС - така *Решение от 22.04.2021 г. по к.а.н.д. № 61/2021 г. на Административен съд – Русе*. Възможността за предварително изпълнение на индивидуалните административни актове е регламентирана в чл. 60 от АПК. По делото не се установява и не се доказва издаването на разпореждане за предварително изпълнение, нито такива доказателства са ангажирани от въззиваемата страна. Предварително изпълнение не следва и по силата на закона. Процесната ПАМ не попада в хипотезата на разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП. Последната касае принудителните административни мерки по глава шеста от ЗДвП. Най-сетне не може да се приеме, че срокът за обжалване е започнал да тече и без ИАА да е връчен на жалбоподателя, а последният по силата на закона да се счита за уведомен за издаването на ПАМ. Нормативната уредба не регламентира подобна фикция, поради което е недопустимо по тълкувателен път да се извеждат подобни ограничения и задължения за лицата. Напротив, индивидуалният административен акт е следвало да бъде съобщен по *изрично предвидения* за това ред по чл. 61, ал. 1 вр. с чл. 18а от АПК, което не е сторено. Няма как да се обоснове и теза, че жалбоподателят отнапред е уведомен за постановената ПАМ, тъй като беше изяснено, че това не се случва автоматично с факта на изтичането на двумесечния срок по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, а едва когато е направено властническото волеизявление, което може да бъде в различен момент. За жалбоподателя не съществува предвидено задължение предполага в кой точно момент и дали въобще ще бъде постановено служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, за да може да упражни правото си на обжалване. По тези съображения връчването и обжалването на принудителната административна мярка – служебно прекратяване на регистрацията на МПС, се осъществява по общите правила на АПК.

Настоящият съдебен състав намира, че към приетата в наказателното постановление за дата на извършване на нарушението – 19.04.2022 г., от правна страна не е правомерно настъпил фактът на прекратяване на регистрацията на автомобила, независимо от фактическото действие по отбелязване в автоматизираната информационна система. Същевременно

настъпило ли е прекратяването на регистрацията е обстоятелство, включено в състава на нарушението, поради което съдът самостоятелно извършва преценка на този въпрос. Само по себе си фактическото действие по отбелязването в системата, щом е извършено в изпълнение на един все още неподлежащ на изпълнение административен акт, не е равносилно на настъпване на окончателните правни последици – прекратяване на регистрацията. Не може да се приеме, че в настоящото производство съдът е лишен е от възможността да прецени дали има надлежно извършено прекратяване на регистрацията на превозното средство. Това е така, защото не се упражнява инцидентен контрол върху принудителната административна мярка, а единствено се преценява дали тя е влязла в сила, тоест дали е породила правно действие, което е допустима преценка за настоящото производство.

По тези съображения съдът приема, че независимо от правилно установените факти относно време и място на управление на автомобила и самоличността на водача, то извършеното от жалбоподателя Е. деяние по т. 1 от НП е несъставомерно по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, тъй като регистрацията не е надлежно прекратена, а отбелязването в системата АИС-КАТ е направено в нарушение на чл. 90, ал. 1 от АПК, без да са налице изключенията по чл. 90, ал. 2 от АПК.

За пълнота на изложението следва да се отбележи и че в случая деянието е извършено от трето лице, което не е собственик на превозното средство и спрямо което не е текъл двумесечният срок по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП за регистрирането му.

По т. 2 от НП отговорността на жалбоподателя е ангажирана на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 от ЗДвП за нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП. От събраните и проверени по делото доказателства се установява, че от **обективна страна** на 19.04.2022 г. около 13:25 часа в гр. Пловдив, на бул. „България“ до № 17 жалбоподателят Е. е паркирал лек автомобил „Мерцедес“ с рег. № *** в зоната на действие на пътен знак В27. Авторството на деянието от страна на жалбоподателя и мястото на неговото извършване се установяват от показанията на свидетеля очевидец М. И. И., изцяло получили вяра от съда. Установява се още от обективна страна и конкретното поведение на жалбоподателя Е., като той се е намирал вътре в автомобила, на мястото на водача и е изчаквал завръщането на своята ***, пътник в автомобила, която се е намирала в наблизко намиращ се клон на търговска банка. Изяснява се и че *** на жалбоподателя се е появила по-късно, докато свид. И. е съставял процесния АУАН. Тези факти са несъмнено доказани по делото от показанията на свид. И., отново възприети от него като очевидец. Така установена, фактическата обстановка не е и спорна между страните, като от жалбоподателя не се правят възражения срещу фактическите изводи на наказващия орган.

Легални дефиниции за понятията „престой“ и „паркиране“ се съдържат съответно в разпоредбите на чл. 93, ал. 1 и чл. 93, ал. 2 от ЗДвП. Така пътно превозно средство е в престой, когато е спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизване на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача. Паркирано е пътно превозно средство, спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение. Предвид установените по делото факти съдът приема, че материалният закон е приложен правилно в частта по т. 2 от НП, като е прието, че жалбоподателят е *паркирал* процесното МПС в зоната на действие на пътен знак В27. Разграничителният критерий между поведението, което се квалифицира като паркиране и като престой, е в целта за преустановяването на движението. Присъствието на водача в превозното средство само по себе си не е достатъчно, за да се направи категоричен извод дали МПС е паркирано или престояващо. Присъствието на водача в автомобила е *съвместимо* с квалификацията паркиране по смисъла на чл. 93, ал. 2 от ЗДвП - така *Решение № 1984 от 04.11.2020 г. по к.а.н.д. № 2343/2020 г. на XXIII състав на Административен съд – Пловдив; Решение № 678 от 06.04.2021 г. по к.а.н.д. № 332/2021 г. на XXVI състав на Административен съд – Пловдив*. За да бъде превозното средство престояващо освен присъствие на водача, е необходимо то да е спряло за ограничено време, като нормалната продължителност на това спиране е определена чрез посочване на причините, които са го предизвикали – качване и слизване на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи. Съдебната практика последователно е изяснила, че МПС е в престой, когато самото му спиране е за да се качат или да слезат пътници, тоест пасажери, които присъстват на мястото и веднага пристъпват към дейността по качване или слизване. Затова и в разпоредбата на чл. 93, ал. 1 от ЗДвП спирането на МПС е определено за *ограничено* време, а неговата продължителност е дефинирана като *необходимото* за качването и слизането на пътниците. Все в тази връзка, когато автомобилът спира с цел да се качат пътници, които обаче **не присъстват** на мястото, тоест първо трябва да бъде изчакано тяхното пристигане или завръщане, тази дейност вече не представлява престой, а прераства в паркиране (*Решение № 7919 от 17.12.2014 г. по к.а.н.д. № 8332/2014 г. на Административен съд – София*). Това е така, защото обективно се наслагва допълнителна причина за спирането на превозното средство – изчакване на пристигането/завръщането на пътника, която не е обхваната от изчерпателния каталог по чл. 93, ал. 1 от ЗДвП. Установява се по делото и че в конкретния случай завръщането на *** на жалбоподателя е отнело некратко време. По тези съображения съдът приема, че установеното по делото поведение на жалбоподателя се квалифицира от правна страна именно като паркиране, макар да има съвпадащи елементи и с престоя. Не би могло обаче да се игнорира

значението на факта, че в случая спирането не е било единствено за да се качи или да слезе пътник, а на първо място да се изчака неговото пристигане, което е било с неустановена продължителност. Да се приеме, че и в такава хипотеза превозното средство е само престояващо, би могло да доведе до заобикаляне на законодателната воля и логика, въплътена в легалната дефиниция, като се твърди, че превозни средства, спрени за продължително, трайно време, също са престояващи.

От обективна страна се доказва от показанията на свид. И. и че на мястото, на което е паркирал жалбоподателят, е имало поставен и видим пътен знак В27. Съгласно чл. 47, ал. 3 от ППЗДвП пътният знак В27 въвежда забрана за престой и паркиране. Фактът на наличния пътен знак и неговото предписание също не се оспорват от жалбоподателя. При установените по делото факти съдът приема за доказано по несъмнен начин, че на посочените в наказателното постановление дата и място жалбоподателят Е. е паркирал лек автомобил „Мерцедес“ с рег. № *** в зоната на действие на пътен знак В27. С това си действие той е нарушил изискването по чл. 6, т. 1 от ЗДвП да съобразява поведението си с пътните знаци. Жалбоподателят е и годен субект на нарушението като участник в движението по смисъла на § 6, т. 28 от ДР на ЗДвП.

От **субективна страна** нарушението е извършено виновно и при форма на вината пряк умишъл. Към момента на осъществяване на деянието жалбоподателят е формирал представа за проявлението на всички признаци от състава на нарушението – съзнавал е, че паркира управлявания от него автомобил, както и е формирал представа за действащата забрана, сигнализирана с пътният знак В27. От показанията на свид. И. се установява, че знакът е бил видим, а и че конкретно е възприет от жалбоподателя, който въпреки това е паркирал на процесното място, защото не е намерил друго подходящо място, тъй като всички предназначени пред клона на банката места за паркиране били заети. Следователно деянието е осъществено при съзнание за общественоопасния му характер.

По делото не се установяват никакви обстоятелства, от които да се приеме, че нарушението представлява маловажен случай, а степента му на обществена опасност е по-ниска спрямо обикновените случаи на нарушения от този вид.

За така извършеното нарушение съгласно разпоредбата на чл. 183, ал. 2, т. 1 от ЗДвП е предвидено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лева. Правилно е определена приложимата санкционна норма, с която е обявено за наказуемо неправилното паркиране. Видът и размерът на наказанието са предвидени от законодателя във фиксиран размер, поради което наказанието глоба от 20 лева е законосъобразно определено и справедливо.

По тези съображения съдът намира жалбата срещу наказателното постановление в частта му по т. 1 за основателна и то трябва да бъде

отменено поради неправилно приложение на материалния закон в тази част, а в останалата му част – по т. 2, наказателното постановление е законосъобразно и обосновано, поради което то трябва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото и частичната основателност на жалбата право на разноси би възникнало и за двете страни, съразмерно на основателната част от искането им. В случая обаче никоя от страните не е поискала овъзмездяване на сторени разноси, нито е доказала извършването на такива. Присъждането на разноси не е автоматична последица от постановяването на благоприятно за страната решение и по дължимостта им съдът не се произнася служебно, а при надлежно сезиране с нарочно искане до приключване на последното съдебно заседание в съответната инстанция (така *Решение № 1411 от 30.07.2020 г. по к.а.н.д. № 1164/2020 г. на XXI състав на Административен съд – Пловдив*), което в случая не е сторено. По тези съображения разноси не следва да се присъждат в полза на никоя от страните.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 3, т. 1 от ЗАНН и чл. 63, ал. 2, т. 5 вр. с ал. 9 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-0438-000382/09.09.2022 г., издадено от Г.Р.Г. – *** **В ЧАСТТА**, с която на Г. Д. Е., ЕГН: *****, с адрес: *** на основание чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП са наложени административно наказание „глоба“ в размер на **200 (двеста) лева** и административно наказание **лишаване от право да управлява МПС за 6 (шест) месеца** за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-0438-000382/09.09.2022 г., издадено от Г.Р.Г. – *** **В ЧАСТТА**, с която на Г. Д. Е., ЕГН: *****, с адрес: *** на основание чл. 183, ал. 2, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на **20 (двадесет) лева** за нарушение по чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба на основанията, посочени в Наказателно-процесуалния кодекс, по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – Пловдив в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните, че решението е постановено.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____